

Prædiken til 2. Påskedag

Luk. 24, 13-35

For en måneistid siden var jeg til familiegudstjeneste i Them sammen med mine gudbørn, tre piger på ti, seks og tre år og deres mor. Vi gik lidt rundt på kirkegården først, for vi var kommet i god tid. Pludselig pegede gudbarnet på seks år på en meget smuk marmorengel, der var så stor, at man kunne se den et stykke væk, og sagde: "Nej, hvor er den flot!" Vi gik derhen, og da vi stod overfor den meterhøje engel af marmor, der bredte armene ud mod os med vingerne foldet på ryggen, udbrød pigen andægtigt: "Er det Jesus' grav?" Jeg smilede, men måtte jo skuffe pigen: "Nej", sagde jeg, "I ved jo nok, at hans grav var i Jerusalem. Men jeg forstår godt, du tror det, for der var også en stor hvid engel på hans grav, så man kunne godt tro, at det var Jesu grav". Og så læste jeg for dem, hvad der stod på gravstenen. Der stod "Mathisens familiegravsted", og nedenunder stod der: "Som han opstod skal I opstå". Det er et citat fra en påskesalme af Grundtvig, der hedder "Opstanden er den Herre Krist", hvor sidste vers lyder: "Som han opstod, skal vi opstå og fare til ham i det blå, halleluja". "Sådan", sagde jeg til børnene, "er der også en engel ved vores seng, når vi dør, og den engel bærer også os ind i himlen, ind til Jesus".

Det er ikke så moderne mere at sætte et vers fra bibelen på gravsten, men på de gamle gravsten kan man finde dem. Og det er meget interessant, hvad det er for bibelsteder, folk har syntes, der skal stå på deres grav. Min tipoldefar havde et sted fra Det gamle Testamente på sin gravsten: "Og det skal ske ved aftenstide, at der skal blive lys". Fælles for ordene fra bibelen på gravstenene er, at de udtrykker et håb. At der sker os noget godt, ja måske noget vidunderligt, på den anden side af døden. Gravstenenes indskrift udtrykker, at vi har noget at glæde os til, noget at håbe på, også selv om livet her på jorden er hårdt og fuld af sorg og smerte.

En dejlig sommeraften for nogle år siden, da vi på en sejltur gik i land på øen Tunø, gik jeg rundt på kirkegården dér og så på de gamle gravsten. Da fandt jeg i et afsides hjørne af kirkegården en gravsten, hvor der stod et vers fra det evangelium, jeg netop har læst. Der stod: "Bliv hos os! Det går mod aftenstide og dagen hælder. Og han gik ind for at blive hos hende". Vi hører i evangeliet til 2. påskedag om to af Jesu disciple, der ikke blev i Jerusalem inden døre som de andre af angst for også at blive korsfæstet. I stedet flygtede de ud af byen mod Emmaus,

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

en landsby hvor Kleofas efter traditionen var fra. Vi hører om disciplenes bedrøvelse over, at alt det, de havde håbet på, var slået fejl. Deres elskede mester og herre, Jesus, var død på korset fra dem, og med ham var deres håb om et Guds rige slukket. Nu var der ikke andet at gøre end at tage hjem, hvor de kom fra, skjule sig der og glemme alt om Jesus Kristus og alt det, han havde lært dem. Hvis man altså kunne det.

Da, mens de går vejen til Emmaus, slår en mand følge med dem. De kender ham ikke, men han spørger dem, hvad de går og taler om. De fortæller ham bedrøvet om Jesus, om indtoget i Jerusalem palmesøndag, de fortæller ham om skærtorsdag aften, hvor disciplene spiste påskemåltid med Jesus for sidste gang, og de fortæller ham om, hvordan Jesus om natten blev pågrebet af de romerske soldater og henrettet dagen efter på Golgatha som en anden forbyrder. Men de fortæller også, hvordan kvinderne i blandt dem har forskrækket dem: Kvinderne gik ud til graven påskemorgen for at salve hans lig med olie, som skikken var dengang, men de fandt ikke hans legeme i graven. Det var tydeligt, at de to disciple var meget rystede over alt det, der var sket, og så tilmed kunne han ikke få lov at hvile i sin grav, nogen måtte have stjålet hans lig! Da svarede den fremmede dem: ”I uforstandige, så tungnemme til at tro alt det, som profeterne har skrevet! Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?” Det, han fortæller dem, er, at det var Guds plan, at Jesus skulle dø. Vi husker jo, at Jesus i Getsemane have langfredag bad til sin far i Himlen, om han måtte slippe for at dø. Vi husker, hvordan

han bad: ”Men ske ikke min vilje, men din!” Og det var altså Guds vilje, forklarede han dem, at Jesus skulle dø for vores skyld, at han blev det uskyldige offerlam, som gik i døden, fordi Gud elsker mennesker så højt, at han gav sin Søn den Enbårne, for at enhver, som tror på ham, skal få evigt liv. Han fortalte, hvordan man allerede i Det gamle Testamente i Mosebøgerne og hos profeten Esajas havde forudsagt, at det uskyldige offerlam skulle dø, og de to disciple blev så optaget af hans ord, at de ikke kunne slippe ham, da de kom frem, men bad ham komme med ind og spise aftensmad sammen med dem. De kunne ikke undvære ham, kunne de mærke, han havde givet dem livsmodet og håbet tilbage. ”Bliv hos os! Det er snart aften, og solen er allerede gået ned!” Så gik han med ind for at blive hos dem

Da de sad sammen inde i huset, tog han brødet, velsignede det og brød det og gav dem det, ganske som han havde gjort det skærtorsdag aften. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham. Det var Jesus Kristus, deres Herre og Mester, som havde fortalt dem alt det på vejen og nu sad sammen med dem. Men så blev han usynlig for dem, det var den opstandne Kristus, de havde været sammen med.

Det var disse ord, som jeg genfandt på en gravsten på kirkegården på Tunø. Det gjorde et stort indtryk på mig, at evangeliets ord var ændret, så det ikke bare var disciplene dengang, som Jesus gik ind hos. Bliv hos os, for det er snart aften, og dagen hælder! Og han gik ind for at blive hos hende.

Han blev hos hende, da det var ved at blive aften i hendes liv, denne kvinde der var død på Tunø for mange år siden. Og det ord fra evangeliet ville hun have til at stå på sin gravsten. Det gjorde indtryk på mig, for måske er det netop det, vi har allermost brug for. At vide at han, Jesus, ikke er en, der forlader os. Han går med os ind for at blive hos os, hver eneste af os. Når vi er allermost forladt, når kæresten er gået fra os, eller når vennerne er døde fra os, når vi er syge og ensomme, og sorgen og smerten er en stor hård knude indeni os, da er Jesus der stadigvæk. Han lyser sin velsignelse over os, når vi er til gudstjeneste, og vi kan gå til alters og der få at vide, at han er usynlig til stede der og giver os sin kærlighed og sin tilgivelse. Som tegn herpå har han givet os brødet og vinen og lovet os at hans kærlighed til os er så stor, så han altid vil blive hos os.

Som han opstod, skal vi opstå! Sådan stod der på gravstenen på Them kirkegård ved foden af den store hvide marmorengel. Det er påskens evangelium: At han er opstanden fra de døde, og derved har han åbnet himlen for os, så vi heller ikke bliver forladt af alle i døden. Også der går han med os og åbner porten til himlen for os. Solen går ned for os her på jorden, men Jesus Kristus er den sol, der er tændt for os i al evighed. Amen

Anna Bojsen-Møller, Risskov

Salmer: 241, 218, 236, 782